

(b) drugačno zdravilo na recept, kot je tisto, ki bi se lahko sicer predpisalo pacientu, če ne bi bilo sheme spodbud,

kadar je tako drugačno zdravilo na recept iz iste terapevtske skupine zdravil, ki se uporabljajo za zdravljenje določene bolezni pacienta.

(¹) Direktiva 2001/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. novembra 2001 o zakoniku Skupnosti o zdravilih za uporabo v humani medicini (UL L 311, str. 67).

Tožba, vložena 13. februarja 2009 – Komisija Evropskih skupnosti proti Francoski republiki

(Zadeva C-64/09)

(2009/C 90/25)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: P. Oliver in J.-B. Laignelot, zastopnika)

Tožena stranka: Francoska republika

Predloga tožeče stranke:

— ugotovi naj se da Francoska republika, s tem da ni sprejela zakonov in drugih predpisov, potrebnih za pravičen in popoln prenos člena 2, točka 13, člena 4(2)(a), člena 5(3) in (4), člena 6(3), člena 7(1) in člena 8(3) Direktive 2000/53/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. septembra 2000 o izrabljenih vozilih (¹), ni izpolnila obveznosti iz te direktive;

— Francoski republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija v utemeljitev tožbe navaja sedem nepravilnosti pri prenosu nekaterih določb Direktive 2000/53/ES v francosko pravo.

Tožeča stranka najprej navaja, da prenos definicije iz člena 2, točka 13, glede „informacij o razstavljanju“ izrabljenih vozil ni

bil zagotovljen dovolj jasno in natančno, ker naj bi ustrezna nacionalna določba imela očitno bolj omejevalni obseg kot je obseg direktive in naj bi se s tem predvsem opustila povezava s ciljem, ki ga je naznanil zakonodajalec Skupnosti glede primerne in skladnega ravnanja z okoljem.

Tožeča stranka meni da naj bi prepozen prenos člena 4(2)(a) povzročil to, da so bila še osemnajst mesecev na trgu prisotna vozila, materiali in sestavni deli, ki, razen dopustnih primerov, vsebujejo svinec, živo srebro, kadmij ali šestvalenten krom, ker naj bi se upoštevne nacionalne določbe uporabljale le za vozila, katerih tip je bil odobren od 31. decembra 2004, čeprav je v členu 4(2)(a) Direktive naveden datum 1. julij 2003.

Tožeča stranka tudi navaja da postopek, ki ga člen 5(3) določa glede izdaje potrdila o uničenju izrabljenega vozila, ni bil pravilno vključen v francosko pravo, kar bi lahko povzročilo zmedo, zlasti za lastnike vozil iz drugih držav članic. Komisija v zvezi s tem še zlasti graja dejstvo, da potrdilo o uničenju ni bilo izdano v trenutku predaje vozila ampak šele po njegovem fizičnem uničenju in da navedeno potrdilo ni izdano imetniku izrabljenega vozila ampak odgovorni osebi oddelka, kjer je bilo vozilo registrirano.

Komisija na četrtem mestu navaja prenos člena 5(4), ki naj bi bil v nasprotju z njegovim polnim učinkom, ker naj bi omogočal nekaterim pooblaščenim obratom – odobrenim uničevalcem – da zavrnejo prevzem izrabljenih vozil in naj ne bi določil mehanizma kritja stroškov za te uničevalce.

Poleg tega naj prenos člena 6(3) ne bi upošteval pojma „odstranitev opreme“, ki označuje prvo stopnjo obdelave izrabljenih vozil, in sicer stopnje odstranjevanja delov, ki jih je lažje odstraniti, pred postopkom očiščenja.

Tožeča stranka graja tudi prenos člena 7(1), ker francoski organi spodbujajo recikliranje sestavnih delov vozil „vsakič ko tehnični in ekonomski pogoji to dopuščajo“, čeprav direktiva določa bolj zavezujočo obveznost, in sicer recikliranje „če je to glede na varstvo okolja izvedljivo“.

Nazadnje zatrjuje, da člen 8(3) zavezuje države članice da sprejmejo jasne ukrepe za to da proizvajalci vozil oziroma proizvajalci sestavnih delov predložijo, za vsak nov tip vozila, ki je dan na trg, informacije o njegovem razstavljanju, v obliki priročnikov oziroma preko elektronskih medijev.

(¹) UL L 269, str. 34.